

Tu și casa ta

C. H. Mackintosh

1990 GUTE BOTSCHAFT VERLAG
D-6340 Dillenburg, Germany POB 80

Două case au un loc de mare însemnătate în paginile inspirate: Casa lui Dumnezeu și casa slujitorului lui Dumnezeu. Dumnezeu dă o mare însemnătate Casei Sale, și cu drept cuvânt, fiindcă este a Lui. Adevărul Său, caracterul Său, cinstea Sa, slava Sa sunt cuprinse în felul de a fi al Casei Sale. De aceea dorința Sa este ca tot ce este al Lui să poarte pecetea firii Sale.

Dacă Dumnezeu are o Casă, trebuie neapărat ca ea să fie o casă în care domnește evlavia, o casă sfântă, o casă duhovnicească, o casă curată și cerească. Ea trebuie să aibă toate aceste trăsături, nu numai de formă și în teorie, ci și în practică. Poziția ei este așa cum a făcut-o Dumnezeu; dar caracterul ei practic este rezultatul traiului celor ce fac parte din ea aici pe pământ.

Multe suflete pot fi în stare să prindă însemnătatea principiilor privitoare la Casa lui Dumnezeu, însă sunt puțini care să ia aminte la principiile ce trebuie să cârmuiască și casa slujitorului lui Dumnezeu. Totuși, dacă ni s-ar pune întrebarea: „După Casa lui Dumnezeu, care este casa cea mai însemnată?”, fără îndoială că răspunsul ar fi: este casa slujitorului lui Dumnezeu.

Fiindcă nimic nu are mai multă putere asupra cugetului ca autoritatea sfântă a Scripturii, doresc să aduc câteva locuri din ea, care ne arată cu putere și claritate gândurile lui Dumnezeu despre ceea ce trebuie să fie casa unui copil al Lui.

Când nelegiuirea lumii dinaintea potopului atinsese culmea și sfârșitul oricărei fapturi fusese hotărât de un Dumnezeu drept care avea să aducă valurile judecății Sale asupra întregului pământ plin de stricăciune, urechea lui Noe a auzit aceste cuvinte duioase: *„Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci te-am văzut fără prihană înaintea mea, în neamul acesta de oameni.”* (Geneza 7.1).

Se va zice, fără îndoială și cu drept cuvânt, că Noe era astfel o icoană preînchipuitoare a lui Hristos - capul neprihănit al întregii familii a celor mântuiți - mântuiți ca urmare a unirii cu El. Dar eu văd în istoria lui Noe și altceva cu caracter tipic; eu văd aici și în alte locuri asemănătoare un principiu pe care, de la începutul acestei scrieri, îl voi exprima clar și anume: casa fiecărui slujitor al lui Dumnezeu, tocmai din pricina legăturii cu El, este adusă într-o stare de privilegiu și, prin urmare, de răspundere.

Să nu-și închipuie cititorul că, prin aceste cuvinte, aș vrea să tăgăduiesc sau să micșorez neapărata nevoie a lucrării Duhului Sfânt pentru nașterea din nou a copiilor născuți din părinți creștini. *„Dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”* (Evanghelia după Ioan 3.3). Aceasta e tot atât de adevărat despre copilul unui creștin, ca și despre oricare altul. Harul nu se moștenește.

Principiul pe care l-am arătat mai sus cu privire la casa slujitorului lui Dumnezeu are nenumărate urmări practice; tocmai aceasta vrem să dovedim prin Scriptură. Dacă ar fi să judecăm prin asemănare, acest gând ar fi ușor de dovedit, fiindcă nu și-ar putea închipui cineva, oricât de puțin ar cunoaște caracterul și căile lui Dumnezeu, că El ar fi în stare să dea Casei Sale o însemnătate atât de mare și să nu-i pese deloc sau aproape deloc de casa slujitorului Său. Ar fi cu neputință; nu ar fi felul lui Dumnezeu, și Dumnezeu lucrează totdeauna cu felul lui de a fi.

Ce vreau să scot în lumină este că Scriptura nu desparte pe om de casa lui și că părintele creștin, care își crește copiii pentru Dumnezeu, poate fi încredințat că acești copii vor fi ai lui Dumnezeu. Fără aceasta, cum s-ar putea lămuri locul din Efeseni 6.4 ?

Dar nu ne putem mărgini la asemănare pentru a trata o problemă atât de gravă și atât de mult practică; locul amintit mai sus este cel dintâi dintr-un șir întreg de alte locuri, care sunt dovezi lămurite, pe care doresc să-l fac înțeles.

În Geneza 7.1 găsim cuvintele semnificative: Tu și casa ta, nedespărțite. Dumnezeu nu descoperă lui Noe o mântuire care n-ar fi de vreun folos și pentru casa lui. Aceeași corabie, care este deschisă pentru Noe, este deschisă și pentru ai săi. De ce? Pentru că ei erau credincioși? Nu, ci pentru că Noe era credincios și ai lui erau una cu el.

Dumnezeu i-a dat, ca să zicem așa, un bilet de liberă trecere, atât pentru el, cât și pentru familia sa. Repet, aceasta nu micșorează cu nimic caracterul tipic al lui Noe. Îl văd ca o icoană preînchipuitoare a lui Hristos: dar văd în el și acest principiu, că, oricare ar fi împrejurarea, nu trebuie să desparți pe om de casa lui. A face acest lucru, ar însemna să aduci deodată cea mai sălbatică încurcătură și cea mai jalnică demoralizare. Casa lui Dumnezeu este așezată într-o poziție de binecuvântare și de răspundere, pentru că este unită cu El; și casa slujitorului lui Dumnezeu este, pentru același motiv, într-o poziție de binecuvântare și de răspundere. Aceasta este teza noastră.

Al doilea loc pe care îl voi arăta este în legătură cu viața lui Avraam. „*Atunci Domnul a zis: »Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac? ... Căci Eu îl cunosc și știu că va porunci fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine. pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit.>>*” (Geneza 18.17-19).

Nu este vorba aici de mântuire, ci de o părtășie a gândurilor și planurilor lui Dumnezeu. Tatăl creștin să ia seama și să se gândească mult la faptul că, atunci când Dumnezeu căuta un

om căruia să-i poată descoperi planurile Sale tainice, a ales pe unul care „*va porunci fiilor Lui și casei lui după el să țină Calea Domnului.*”

Un cuget dedicat nu poate să nu fie viu impresionat de acest fapt; căci dacă este vreun lucru în privința căruia creștinii să fi dat greș mai mult decât în altele, este tocmai în datoria lor de a porunci copiilor și casei lor să slujească Domnului. În privința aceasta, desigur, n-au avut înaintea ochilor lor pe Dumnezeu; fiindcă, dacă ar fi privit la căile lui Dumnezeu față de casa Sa, ei ar fi văzut că aceste căi sunt totdeauna arătarea puterii lui Dumnezeu pe principiul dreptății. El și-a întemeiat și păstrat fără șovăire autoritatea Lui sfântă. Oricare ar fi înfățișarea pe dinafară a Casei lui Dumnezeu, principiul de căpetenie, potrivit căruia lucrează față de ea, este nestrămutat: „Mărturiile Tale sunt cu totul sigure; sfințenia este podoaba casei Tale, Doamne, în veci” (Psalm 93.5). Și slujitorul trebuie să ia totdeauna, ca pildă, pe Domnul său. Dacă Dumnezeu își cârmuiește casa cu putere arătată în dreptate, la fel trebuie să-mi cârmuiesc și eu casa; fiindcă, dacă purtarea mea se deosebește de a lui Dumnezeu în vreun amănunt, în acest amănunt sunt greșit. Asta este lămurit, Însă Dumnezeu nu numai că își cârmuiește Casa cum am spus; dar El iubește încuviințarea și cinstește cu încrederea Sa pe cei care urmează purtarea Lui.

În locul amintit, îl auzim zicând: „*Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?*” De ce? Doar că el „*va porunci fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului.*” Un om care știe să poruncească astfel în casa lui, este vrednic de încredere lui Dumnezeu. Iată un adevăr izbitor, a cărui ascuțime va atinge, nădăjduiesc, cugetele mai multor părinți creștini. Mulți dintre noi, gândind serios la cele scrise în Geneza 18.19, ar trebui să se arunce cu fața la pământ înaintea Aceluia care a rostit și a făcut să se scrie acest cuvânt, și să strige: cădere, cădere, rușinoasă, umilitoare cădere!

De ce suntem în această situație? De ce n-am fost în stare să ne împlinim răspunderea măreață pe care o aveam în privința cârmuirii casei noastre. Cred că nu este decât un răspuns: că n-am știut să realizăm prin credință, dreptul ce ne-a fost dat asupra acestei case, prin faptul că ea este una cu noi. Trebuie luat în seamă că aceste prime două dovezi ne arată, lămurit cele două mari părți ale subiectului nostru, adică privilegiul și răspunderea.

Către Noe, cuvântul era: „*tu și casa ta*” și aceasta în privința mântuirii. în cazul lui Avraam era: „*tu și casa ta*”, în privința îrmuirii morale, înlănțuirea lor este însemnată și frumoasă. Acela «. are nu are credință pentru a-și însuși privilegiul (dreptul), va fi lipsit de putere morală pentru a fi credincios răspunderii.

Dumnezeu privește casa unui om ca o parte din acest om, și acesta nu poate în nici un chip să țină seama de această legătură strânsă, fie în teorie, fie în practică, fără să aibă o pagubă mare și fără să compromită mărturia.

Și acum se pune o întrebare pentru cugetul unui părinte creștin: „Mă bizuiesc eu pe Dumnezeu pentru casa mea și o cârmuiesc eu pentru Dumnezeu?”

Iată o întrebare însemnată! Mă tem însă că foarte puțini își vor da seama de însemnătatea și seriozitatea ei.

Poate cititorul va fi gata să ceară și alte dovezi din Scriptură, cu privire la dreptul nostru de a ne bizui pe Dumnezeu în privința caselor noastre. Voi continua deci să aduc alte locuri din Scriptură.

Iată unul luat din istoria lui Iacov: „Și Dumnezeu a zis lui Iacov: »Scoală-te, suie-te la Betel« ” (Geneza 35.1). S-ar părea că acest cuvânt a fost îndreptat numai către Iacov personal; însă lui nu i-a trecut prin gând să se izoleze de familia lui, nici chiar pentru o clipă, fie că era vorba de un privilegiu sau de o răspundere. De aceea este adăugat numaidecât: „Iacov a zis casei lui și tuturor care erau cu el: »Scoateți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, curățiți-vă și schimbați-vă hainele, ca să ne sculăm și să ne suim la Betel!« ” (Geneza 35.2-3). Vedem aici cum o chemare către Iacov a adus o mare răspundere asupra întregii lui case. Iacov a fost chemat să se suie la Casa lui Dumnezeu și numaidecât se înfățișează înaintea cugetului său întrebarea: „Oare casa mea se află într-o stare vrednică pentru a răspunde unei astfel de chemări?”

Ajungem acum la cele dintâi capitole ale cărții Exodului, unde găsim că una din cele patru obiecțiuni ale lui Faraon, ca să nu-l lase pe Israel să plece, era tocmai privitoare la copii. „Au întors pe Moise și pe Aaron. »Duceți-vă,« le-a zis el, »și slujiți Domnului, Dumnezeului vostru. Care și (ine sunt cei care vor merge?« Și Moise a răspuns: »Vom merge cu fiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și cu fiicele noastre, cu turmele și cirezile noastre; căci avem o sărbătoare a Domnului« ” (Exod 10.8-9). Pricina pentru care trebuia să ia și pe cei mici și pe cei bătrâni era „căci avem o sărbătoare a Domnului”. Firea ar fi putut să zică: Dar ce pot pricepe acei copii mici despre o astfel de sărbătoare? Nu vă temeți că veți face din ei niște formalști? Răspunsul lui Moise este simplu și hotărâtor. „Vom merge ... cu fiii și cu fiicele noastre ... căci avem o sărbătoare a Domnului».

Părinților israeliți nu le trecea prin gând să caute un lucru pentru ei și altul pentru copiii lor. Nu visau un pământ al Canaanului pentru ei și o țară a Egiptului pentru copiii lor. Cum ar fi

gustat din mana pustiului sau din grâul vechi al pământului făgăduinței. În timp ce copiii lor s-ar fi hrănit cu ceapa și usturoiul Egiptului? Cu neputință!

Nici Moise nici Aaron n-ar fi încuviințat o astfel de purtare. Ei simțeau că, chemarea lui Dumnezeu către ei era și o chemare către micuții lor. De altfel, dacă n-ar fi fost pe deplin convingși ei de acest lucru, de abia ar fi ieșit din Egipt pe un drum, și copiii lor i-ar fi atras înapoi pe altul. Satana știa prea bine că așa s-ar fi putut întâmpla; de aceea pune în gura lui Faraon această obiecțiune: „Nu, nu; ci duceți-vă voi, bărbații” (Exodul 10.11). Iată ce fac mulți din cei ce se numesc creștini în zilele noastre, sau mai bine zis încearcă să facă. Ei spun că ies din Egipt ca să slujească Domnului, iar pe copii îi lasă acolo. Se laudă că ar fi făcut acel „drum de trei zile în pustie” (Exodul 8.27), cu alte cuvinte, că ar fi părăsit lumea, că ar fi morți față de ea și înviați împreună cu Hristos la o viață nouă, că sunt moștenitori ai slavei cerești, însă își lasă copiii în urmă, în mâinile lui Faraon, sau mai degrabă ale Satanei. Ei au renunțat la lume, pentru ei; însă nu s-au putut lepăda de ea pentru copiii lor. În ziua Domnului, ei se arată ca niște străini și călători, cântă cântări creștinești, spun rugăciuni, învață și întăresc pe alții, par foarte înaintați în viața cerească. Prin traiul lor, parcă au ajuns la hotarele pământului Canaan (în duh le-au și ajuns); însă vai de luni dimineață, fiecare faptă a lor, fiecare obicei, fiecare dorință răstoarnă mărturisirea lor din ajun. Copiii lor sunt crescuți pentru lume. Scopul îndrumării lor și felul în care sunt crescuți, alegerea carierei lor, toate acestea sunt lumești, în înțelesul cel mai strâns și mai lămurit al cuvântului. Moise și Aaron n-ar fi putut încuviința o astfel de purtare; și nici o inimă curată, din punct de vedere moral, nici o minte întreagă n-o poate încuviința.

Nu trebuie să am pentru copiii mei un alt principiu, un alt scop de urmărit, o altă perspectivă, decât cele pe care le râvnesc pentru mine; și n-ar trebui să-i las nici chiar să își permită să aibă alte gânduri. Dacă Hristos și slava cerească îmi sunt mie deajuns, sunt deajuns și pentru ei; este nevoie însă, ca dovadă că îmi sunt într-adevăr deajuns, să nu poată fi pusă la îndoială. Caracterul tatălui sau al mamei ar trebui să fie de așa fel, încât să nu încapă nici o umbră de îndoială în privința - gândului de căpetenie sau scopului sufletului lor.

Dar ce are să creadă copilul meu, dacă îi spun că eu doresc cu înfocare ca el să fie făcut părtaș lui Hristos și al cerului și în același timp, l-aș crește pentru lume? Ce va crede el oare? Care din două va avea înrâurirea cea mai puternică asupra inimii și vieții lui - vorbele mele sau faptele mele? Cugetul să răspundă; și acest răspuns să fie cinstit, un răspuns izvorât din cele mai intime profunzimi ale sufletului, un răspuns care să arate, fără îndoială, că

întrebarea a fost înțeleasă în ce are ea mai grav și mai puternic. Cred că a sosit vremea pentru creștini ca ei să caute să lucreze unii altora asupra cugetului lor.

Pentru orice om al rugăciunii, care privește cu îngrijorare starea creștinătății din ziua de azi, este clar că ea se arată bolnavă, tonul a scăzut îngrozitor; într-un cuvânt, trebuie să fie ceva stricat din temelie.

În ce privește o mărturisire despre Fiul lui Dumnezeu, rar, vai cât de rar mai poate fi vorba! Nouăzeci și nouă la sută din cei ce se numesc creștini, parcă n-au alt scop mai înalt decât mântuirea lor personală, ca și când am fi lăsați aici ca să fim mântuiți numai noi și nu, ca niște oameni mântuiți, să trăim pentru a slăvi pe Domnul Hristos. Aș vrea să pun cu toată dragostea, însă cu toată strășnicia, întrebarea dacă, măcar în mare parte, această scădere în privința mărturisirii noastre pentru Domnul Isus, nu se datorește trecerii cu vederea a principiului cuprins în cuvintele: tu și casa ta.

Sunt încredințat că această scădere stă de-a dreptul în legătură cu ea. Un lucru este sigur, că atracția lumii, amestecul ei în viața noastră și răul moral s-au furișat printre noi întocmai. Și acest fapt se datorește că micuții noștri au fost lăsați în Egipt. Mulți, de zece, cincisprezece sau douăzeci de ani, au avut în adunare o poziție deosebită în ce privește mărturia și slujirea, și păreau să aibă inima pentru lucrarea Domnului; dar acum ei au dat înapoi în chip jalnic, ne-avînd puterea să ajute pe alții să stea în picioare. Toate acestea nu răsună destul de tare părinților creștini: luați seama să nu lăsați pe copiii voștri în Egipt.

Poate este vreo inimă de tată care s-a frânt de durere în urma acestei lipse de credincioșie în cârmuirea casei sale. I-a lăsat pe copii în Egipt, într-un ceas rău și prins de amăgire. Când încearcă acum, poate cu o credință adevărată și cu dragoste, să-i înștiințeze de pericol, nu întâlnește decât inimi nepăsătoare și surde, inimi care se țin morțiș și hotărât de acel Egipt, în care i-a lăsat slăbiciunea și ușurința sa. Iată un fapt serios, a cărui amintire numai ar putea chinui multe inimi; dar adevărul trebuie să fie spus; dacă el pare zdrobitor unora, poate să fie altora un avertisment de folos.

Este, trebuie s-o spun, o ușurință mare în purtarea unor părinți creștini care încredințează pe copiii lor în paza unor persoane neîntoarse la Dumnezeu, sau chiar unora care, deși pretind că sunt creștine, nu sunt din toată inima despărțite de lume. Este firesc ca un copil să se uite la acela ca re-l învață și să fie gata să se ia după el. Și ce îndemn poate comunica unui copil, cel care este însărcinat să-l învețe? Încotro să-l călăuzească, decât unde a ajuns el însuși? Ce principii va sădi el în sufletul copilului, decât cele ce-i cârmuiesc lui spiritul și alcătuiesc temelia caracterului lui? Ei bine, dacă văd un om cârmuit de temeuri lumești,

dacă se vede lămurit, din toată purtarea și firea lui, că el este neîntors la Dumnezeu, îi vom încredința oare creșterea sau învățătura copiilor, formarea caracterului lor? Ar fi culmea nebuniei și a nesocotinței. Aceeași regulă se potrivește pentru citirea cărților. O carte este, negreșit, un învățător care, deși în liniște, nu are mai puțină influență asupra spiritului, a inimii și a caracterului.

Revin la dovezile luate din Scriptură cu privire la casa celui credincios. În cartea „Numeri”, copiii ne sunt aduși iarăși înaintea. Am văzut mai înainte că un credincios care este în legătură cu Dumnezeu, nu poate avea intenția de a-și lăsa copiii în Egipt. Trebuie ca ei să iasă de acolo cu orice preț; dar nu se mărginește la atâta credința sau credincioșia părinților credincioși. Trebuie să contăm pe Dumnezeu nu numai ca să-i facă să iasă din Egipt, dar să-i și aducă în Canaan. În privința aceasta Israel n-a izbutit. După întoarcerea iscoadelor din Canaan, poporul, auzind spusele lor descurajatoare, a izbucnit în aceste cuvinte pline de tristețe: *„Pentru ce ne duce Domnul în țara aceasta, în care vom cădea uciși de sabie, iar soțiile noastre și copilașii noștri vor fi de jaf? Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?”* (Numeri 14.3).

Grozavă stare de suflet, care deși era în ei, realiza această amenințare plină de șiretenie și răutăcioasă a lui Faraon: *„Cum vă voi lăsa cu să plecați, pe voi și pe fiii voștri! Luați seama, căci răul este înaintea voastră”* (Exodul 10.10).

Necredința dă dreptate totdeauna lui Satan și-l face pe Dumnezeu mincinos, pe când credința da dreptate lui Dumnezeu și face mincinos pe Satana, și după cum rămâne neclintit adevărul că ni se face după credința noastră, tot atât de adevărat este că necredința seceră ce a semănat.

La fel s-a întâmplat cu nenorocitul popor Israel din pricină că n-a fost credincios: *„Așa cum Eu sânt viu,» zice Domnul, »vă voi face întocmai cum ați vorbit în auzul urechilor Mele. Trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta. Și toți aceia dintre voi care ați fost numărați ...Pe copilașii voștri însă, despre care ați zis că vor fi de jaf. pe ei îi voi face să intre în ea și ei vor cunoaște țara pe care voi ați nesocotit-o. Iar cât despre voi. trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta»* (Numeri 14.28-32). Pe copilașii lor îi socoteau ca nefiind sub stăpânirea Sfântului lui Israel. Greu păcat, a cărui amintire ne-a fost păstrată spre învățătură.

Cât de des inima părinților creștini stă la îndoială și cercetează cum să se poarte cu copiii lor, în loc să-i privească la fel cum îi privește Dumnezeu! S-ar putea zice: „Creștini nu-i putem face pe copiii noștri.” Nu este însă vorba de asta. Nu suntem chemați să facem ceva

din ei. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și numai a Lui; însă, dacă El zice: „Aduceți copilașii voștri cu voi”, să nu-L ascultăm oare? Sau „N-aș vrea să fac din băiatul meu un formalist și n-aș putea face din el un adevărat creștin”. Însă dacă Dumnezeu în harul Său nemărginit îmi spune: „Privesc casa ta ca o parte din tine însuși și când te binecuvântează pe tine, o binecuvântează și pe ea”, trebuie oare să înlătur această binecuvântare sub cuvântul temerii de formalism sau a neputinței mele de a comunica adevărul? Dumnezeu să ne ferească de o astfel de greșală!

Să ne bucurăm mai degrabă cu mulțumiri de laudă, că Dumnezeu ne-a binecuvântat cu o binecuvântare atât de îmbelșugată, care se întinde nu numai asupra noastră, ci și asupra tuturor ai noștri și pentru că această binecuvântare ne-a fost dată prin har, s-o luăm prin credință și să facem parte din ea și familiilor noastre.

Mulți se mângâie cu siguranța lor că, într-o zi sau alta, copiii lor vor fi întorși la Dumnezeu. Dar aceasta nu înseamnă să-i pui chiar de pe acum pe terenul lui Dumnezeu. Dacă suntem încredințați că ei sunt copii ai Lui, de ce nu ne purtăm potrivit cu această siguranță?

Dacă așteptăm să vedem în ei anumite dovezi de întoarcere a lor la Dumnezeu, este lămurit că ne mai uităm și la altceva pe lângă făgăduința lui Dumnezeu. Creștinul trebuie de pe acum să privească pe copilul său ca aparținând lui Hristos. Și el trebuie să-l crească ținând seama de acest lucru, privind spre Dumnezeu în deplina siguranță a rezultatului. Dacă înainte de a lucra astfel mă aștept să văd roade, asta nu este credință.

Și în acest timp, copiii mei ar putea să hoinărească, pentru a spune astfel, departe de căile Domnului, neaducând decât ocară asupra numelui Său și asupra Evangheliei. Îmi va fi de ajuns atunci să spun: „Ei se vor întoarce la Dumnezeu mai târziu?” NU, copiii mei trebuie să fie de pe acum o mărturie pentru Dumnezeu; și ei nu pot fi, decât în măsura în care eu aleg pentru ei terenul lui Dumnezeu și umblu cu El în ceea ce îi privește pe ei.

Să ne amintim că mijlocul de a dovedi că știm să ne bucurăm de o binecuvântare este de a fi credincioși răspunderii pe care o aduce ea. A spune că mă bazez pe Dumnezeu că îi va aduce pe copiii mei în Canaan și în același timp să-i cresc pentru Egipt este o amăgire primejdioasă. Purtarea mea arată că mărturisirea mea este o minciună și nu trebuie să mă mir dacă Dumnezeu, în căile Sale drepte, mă lasă să gust roadele amare ale faptelor mele.

Purtarea este cea mai bună dovadă a realității convingerilor noastre; și aici, ca totdeauna, cuvântul Domnului este sfânt și adevărat: *„învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui care M-a trimis.*

„Dacă voiește cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu" (Evanghelia după Ioan 7.16-17). Adeseori dorim să cunoaștem învățătura înainte de a face voia lui Dumnezeu, și urmarea este că suntem lăsați în cea mai adâncă neștiință. A face voia lui Dumnezeu cu privire la copiii noștri înseamnă a-i privi cum îi privește Dumnezeu: ca o parte din noi înșine și, prin urmare, a-i crește așa. Nu este vorba să nădăjduim că, la urma urmei, vor dovedi că sunt copii ai lui Dumnezeu, ci să-i privim ca aflându-se sub binecuvântarea Lui, și potrivit acestui principiu să ne purtăm față de ei în toate privințele.

S-ar crede, după purtarea și felul de a gândi al multor părinți, că privesc pe copiii lor ca pe niște păgâni, care deocamdată n-ar avea nici un interes în Hristos. nici o legătură cu Dumnezeu.

Desigur, asta înseamnă a face foarte puțin caz de pecetea divină. Nu este vorba aici nici de mult dezbătută întrebare a botezului copiilor sau a celor mari. Nu, ci este vorba doar de puterea și întinderea acestui cuvânt plin de har: tu și casa ta - cuvânt a cărui putere și frumusețe ni se va arăta tot mai mult, pe măsură ce vom înaintea în această mică scriere.

În Numeri 16.26-27 găsim iar pe copii socotiți ca nedespărțiți, uniți cu părinții lor și aceasta într-o împrejurare din cele mai triste. Moise „a vorbit adunării și a zis: »Depărtați-vă de corturile acestor bărbați răi și nu vă atingeți de nimic din ce este al lor, ca să nu pieriți în toate păcatele lor.« Ei s-au depărtat din preajma locuinței lui Core, Datan și Abiram. Și Datan și Abiram au ieșit afară și au stat la ușa corturilor lor, cu soțiile, copiii și pruncii lor." Toți acești copii s-au pogorât de vii în locuința morților și au fost înghițiți de ea, nu fiindcă ei personal s-ar fi unit la răzvrătire, ci din pricină că erau una cu părinții lor răzvrățiți.

Fie în binecuvântare, fie în judecată. Dumnezeu socotește pe copii ca fiind una cu părinții lor. Am putea să ne întrebăm: oare de ce? Și Dumnezeu răspunde în Exodul 34.6-7: „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: »Domnul, Domnul Dumnezeu este plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și adevăr; El care își ține îndurarea până în mii de generații, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii fiilor lor până la a treia și a patra generație«".

Unii pot găsi nepotrivire între acest citat și cel din Ezechiel 18.20, unde este scris: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său. Dreptatea celui drept va fi peste el, și răutatea celui rău va fi

peste el." În acest verset, tatăl și fiul sunt socotiți fiecare personal și sunt judecați după starea morală a fiecăruia dintre ei. Aici este vorba de ceva cu totul personal.

În cartea Deuteronom, din scoarță în scoarță, Dumnezeu învață pe israeliți să pună poruncile, orînduirile, judecățile și învățăturile Legii înaintea copiilor lor și acești copilași ne sunt înfățișați ca punând întrebări despre firea și scopul feluritelor orînduiri și așezări.

Vin acum la această frumoasă declarație a lui Iosua: „*Alegeți astăzi cui vreți să slujiți ... Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului*" (Iosua 24.15). Luați seama că el nu zice numai eu, ci: „eu și casa mea!" El înțelegea că nu era de ajuns ca el, Iosua, să fie curat personal de orice atingere cu spurcăciunile și urâciunile idolești; el simțea, în plus, că trebuie să vegheze asupra purtării celor din casa sa. Deși Iosua nu se închina el însuși la idoli, n-ar fi fost el oare vinovat, dacă toți sau vreunul din cei din casa lui ar fi slujit idolilor?

Mai mult, mărturia pentru adevăr ar fi fost stricată tot atât prin închinarea la idoli a casei lui Iosua, ca și prin închinarea lui însuși, și judecata ar fi venit negreșit.

Este foarte însemnat să înțelegem acest lucru, începutul cărții întâi a lui Samuel ne arată aceasta într-un chip înfricoșător: „*Atunci Domnul i-a zis lui Samuel: »Iată, voi face în Israel un lucru care va asurzi amândouă urechile oricui îl va auzi. În ziua aceea voi împlini asupra lui Eli tot ce am spus împotriva casei lui; voi începe și voi termina, l-am spus că vreau să pedepsesc casa lui pentru totdeauna, din cauza fărâdelegii de care are cunoștință, din cauză că fiii lui au adus un blestem peste ei înșiși, fără ca el să-i fi muștrat«*" (1 Samuel 3.11-13).

Solemn exemplu; oricare ar fi caracterul personal al slujitorului Său, Domnul nu-l va privi ca nevinovat dacă nu cârmuiește cum trebuie pe cei din casa lui. Eli ar fi trebuit să oprească pe fiii săi de la fărâdelegi. Era dreptul lui, ca și al nostru, să se poată bizui pe puterea lui Dumnezeu, ca să înfrângă, în casa sa, orice vătămător al mărturiei pe care o datora lui Dumnezeu. Dar el n-a lucrat așa și nu a știut să se folosească de această putere pentru a birui răul din ai săi.

Sfârșitul lui Eli a fost grozav; și-a frânt gâtul de durere după casa Domnului, fiindcă nu-și rupsese inima după casa lui însuși. Dacă, în privința copiilor săi, s-ar fi bizuit pe Dumnezeu și ar li lucrat împreună cu El pentru a pedepsi pe fiii săi vinovați, potrivit răspunderii pe care o avea, casa lui Dumnezeu n-ar fi fost pângărită și chivotul lui Dumnezeu n-ar fi fost luat. Într-un cuvânt, dacă Eli ar fi privit familia ca o parte din el însuși și ar fi făcut din ea ceea ce

trebuie să fie, n-ar fi atras asupra sa judecata aspră a Aceluia al cărui principiu este să nu desparți niciodată aceste cuvinte: „Tu și casa ta”

Dar de atunci și până azi, câți părinți n-au călcat pe urmele lui Eli! Printr-o părere cu totul greșită despre firea și felul de a fi al legăturii părintești, ei au îngăduit ca tocmai copiii lor, din mica lor pruncie până la vârsta de maturitate, să-și facă neîmpiedicați voia lor. Lipsiți de credința de a-i pune pe un teren dumnezeesc, acești părinți au fost lipsiți și de puterea morală de a-i așeza pe un teren omenesc, pentru a face din ei niște copii respectuoși și ascultători; și urmarea este priveliștea cea mai tristă de nesupunere, de fărâdelegi și obraznicii.

Cel mai înalt scop pe care trebuie să și-l pună slujitorul lui Dumnezeu în cârmuirea casei sale este ca acolo să fie dată mărturie slavei Aceluia din a cărui casă face parte el însuși.

Iată adevăratul principiu care trebuie să lucreze mai ales în inima și purtarea unui tată creștin. Și nu pentru ca, copiii lui să-i dea mai puține necazuri și mai multă liniște, trebuie el să-i țină în rânduială; ci pentru că slava lui Dumnezeu este interesată de buna rânduială a caselor celor ce fac parte din casa lui Dumnezeu.

Dar poate va zice cineva că tot ce am spus până acum despre această problemă fie în principiu, fie în dovezi, nu arată altceva decât atmosfera Vechiului Testament, de unde le-am luat.

Acum se va mai spune, dimpotrivă, Dumnezeu lucrează față de noi după rânduiala alegerii și a harului, care se îndreaptă către fiecare în parte, fără să aibă în vedere vreo legătură familială, încât se poate ca un credincios foarte devotat și care umblă după lucrurile de sus, să fie cap al unei familii necredincioase, în neorânduială și lumească.

La aceasta răspundem că, principiile cârmuirii morale a lui Dumnezeu sunt veșnice și trebuie, prin urmare, să fie aceleași și să-și aibă aplicarea în toate veacurile. Dumnezeu nu poate învăța într-o vreme că un om și casa lui sunt una și că tatăl trebuie s-o cârmuiască așa cum se cuvine, iar în altă vreme să spună că tatăl și familia lui nu sunt una și că tatăl este slobod să-și cârmuiască familia așa cum i se pare lui că ar fi bine. Așa ceva este cu neputință.

Îngăduirea sau neîngăduirea lui Dumnezeu cu privire la cutare sau cutare lucru reiese din ceea ce este El însuși; și după cum Dumnezeu își cârmuiește casa potrivit cu ce este El însuși, poruncește slujitorilor Săi să-și cârmuiască și ei casele după același principiu.

Economia harului și a creștinismului a înlăturat oare această ordine morală? Deloc, ba dimpotrivă, i-a mai adăugat noi trăsături de frumusețe.

Dacă era privită casa unui iudeu ca o parte din el însuși, aceea a unui creștin va fi oare mai puțin? Hotărât că nu !

Ar însemna să se facă o tristă greșeală și o prea greșită înțelegere a cerescului cuvânt *har*, ca să ne îndreptăm neorânduiala și demoralizarea ce domnesc în zilele noastre, în casele noastre, în casele unui mare număr de creștini.

Harul oare să facă pe un creștin să lase copiii să-și facă de cap? Harul să-l facă să-l lase să se dedea la tot felul de nazuri, la toate poftele, la - toate pornirile rele ale unei firi ticăloase? Feriți-vă să numiți acest lucru cu numele de har, ca nu cumva să ajungeți să pierdeți înțelegerea adevăratei însemnări a acestui cuvânt și să nu ajungeți să vă închipuiți că harul este pricina atâtor rele! Spuneți mai degrabă acestor vederi pe nume - o batjocorire a harului, o tăgăduire a lui Dumnezeu, nu numai ca Cel ce își cârmuiește casa, ci și ca Cel ce este conducătorul moral al universului; o contradicție vădită a tuturor învățăturilor inspirate în privința acestui subiect însemnat.

Dar să lăsăm Vechiul Testament și să vedem în Noul Testament dacă găsim, și în această parte a Scripturii, destule dovezi în sprijinul gândurilor noastre. În această mare împărțire a cărții Sale Duhul Sfânt desparte oare familia de un om, în ce privește privilegiile și răspunderile pe care le - arată Vechiul Testament? Ne vom încredința ușor că n-o face în nici un chip. Iată dovezi: Când Domnul Isus trimite pe apostolii Săi, le zice: „*În orice oraș sau sat veți intra, să cercetați cine este acolo vrednic și să rămâneți la el până veți pleca. La intrarea voastră în casă, salutați-l; și dacă este casa aceea vrednică, pacea voastră să vină peste ea; dar dacă nu este vrednică, pacea voastră să se întoarcă la voi*” (Evangelia după Matei 10.11-13).

Apoi Isus a zis lui Zacheu: „*Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiu al lui Avraam; pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut*” (Evangelia după Luca 19.9-10).

La fel în cazul lui Corneliu: „*Trimite la Iope și cheamă pe Simon, zis și Petru, care-ți va spune cuvinte prin care vei fi mântuit tu și toată casa ta*” (Faptele Apostolilor 11.13-14).

Tot astfel i s-a spus temnicerului din Filipi: „*Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta*” (Faptele Apostolilor 16.31). Apoi găsim și urmarea practică: „*După ce i-a dus în casă, le-a pus masa și s-a bucurat cu toată casa lui că a crezut în Dumnezeu*” (Faptele Apostolilor 16.34).

În același capitol (Faptele Apostolilor 16.15), Lidia zice, după ce a fost botezată ea și casa ei: „*Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea*”.

Domnul să-Și verse îndurarea peste casa lui Onisifor. De ce? Din pricină că această casă s-a purtat bine cu apostolul? Nu, zice Pavel, ci fiindcă el, Onisifor, „*de multe ori m-a mângâiat și nu i-a fost rușine de lanțul meu* ” (2 Timotei 1.16).

„*Trebuie deci ca supraveghetorul (grecește episkopos) să fie fără vină ... să-și conducă bine casa și să-și țină copiii în supunere, cu toată seriozitatea. Căci dacă cineva nu știe să-și conducă bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?* ” (1 Timotei 3.2,4-5).

În toate aceste locuri din Scriptură se vede - același adevăr, că adică: de câte ori cercetează Dumnezeu pe un om, dându-i binecuvântări și răspunderi. El cercetează totodată și casa lui. Putem răsfoi întreaga Scriptură și pretutindeni vom găsi întărit același principiu. Este vrednic de Dumnezeu să ne descopere acest lucru. Însă, vai! Fraților, prea iubiți de Domnul, de câte ori ne-am arătat necredincioși față de acest adevăr și ce de lovituri a primit mărturia Fiului lui Dumnezeu, în aceste timpuri din urmă, prin lipsurile noastre în această privință și în atâtea altele! ... Răul s-a arătat, este adevărat, sub diferite forme: mândrie, îngâmfare, iubire de lume, spirit firesc, motive foarte amestecate, desfășurarea nenorocită a unei energii curat firești sau intelectuale, folosirea prețiosului Cuvânt al lui Dumnezeu ca un pedestal pe care ne înălțăm pe noi înșine, pretenții urâte după o poziție în adunare sau în lume, râvnirea darurilor, propovăduirea unor principii ale căror tășuri nu le-a simțit niciodată cugetul nostru, punerea înaintea altora a unei cumpeni în care nu ne-am cântărit noi înșine în prezența lui Dumnezeu, starea jalnică a unui cuget care, dacă ar fi fost cum ar fi trebuit, ne-ar fi adus să descoperim nepotrivirea izbitoare dintre ceea ce spunem și ceea ce facem.

În toate acestea, ca și în multe altele, a fost o cădere adâncă și prea simțită, cădere care a întristat pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu prin care am fost pecetluiți, greșală ce a adus rușine sfântului nume pe care îl purtăm. Gândul acestei căderi ar trebui să ne facă să ne îmbrăcăm în sac și cenușă, să ne crape obrazul de rușine, să ne smerim și să mărturisim păcatul nu numai o clipă, o zi, sau o săptămână, ci până în clipa când însuși Dumnezeu ne va ridica iarăși.

Avem uneori adunări de rugăciune și de smerire; dar abia ne sculăm din genunchi și prin grozava ușurință a spiritului și purtării noastre, dovedim cât de puțin am judecat cu adevărat starea noastră înaintea lui Dumnezeu. În felul acesta, cum ar putea fi lovită rădăcina atât de adâncă și atât de întinsă a bolii inimilor noastre? Plugul adevărului dumnezeesc trebuie să tragă brazde adânci în cugetul nostru, pentru ca sămânța adevărului de sus să nu fie semănată în zadar. Unealta de care Se servește Dumnezeu pentru a ara și a semăna în același timp este adevărul. Deci, trebuie să ne așezăm sub lucrarea acestui adevăr; trebuie să aducem sub

influența lui o „*inimă cinstită și bună*” (Evangelia după Luca 8.15), o conștiință delicată și un spirit drept. Și dacă adevărul lucrează astfel în noi, ce va descoperi el oare? Care este starea noastră?

Ce sântem noi în mijlocul acestei lumi în care Mântuitorul nostru Isus Hristos ne-a poruncit „să lucrăm până va veni El?”

Din ce pricină adunările noastre obișnuite, adunările de zidire duhovnicească și cele de rugăciune sunt deseori fără putere și fără folos? Cu toate acestea făgăduința Domnului nostru Isus Hristos este totuși mereu adevărată: „*Acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor*” (Evangelia după Matei 18.20).

Oriunde este înfăptuită starea de față a Domnului Isus trebuie să fie și putere și binecuvântare. Dar El nu ne face să simțim prezența Sa, decât în măsura în care inimile noastre sunt îndreptate spre El, căutându-L pe El ca scopul principal al adunării noastre. Dacă vrem să vedem altă țintă decât pe El însuși, nu mai putem să spunem că suntem adunați în Numele Lui și, drept urmare, starea Sa de față nu va fi înfăptuită.

Cât de mulți creștini, care iau parte la adunări fără să aibă ca prima lor țintă pe Domnul Isus, sunt în lumea aceasta!

Unii vin acolo pentru a asculta predici ca să fie zidiți. Zidirea este cea care-i adună, nu Domnul

Isus. Cineva poate să fie mult mișcat acolo, să aibă năzuințe sfinte, multe sentimente religioase, un mare interes intelectual, ocupându-se cu slova Scripturii sau de unele puncte de adevăr; însă toate acestea pot fi fără cea mai mică îndeplinire a sfintei și slăvitei stări față de Domnul Isus Hristos, după făgăduința făcută în Evangelia după Matei 18.20

Alții vin la adunare cu inima plină de ceea ce au să spună sau să facă acolo. Au vreun capitol de citit, o cântare de spus, unele gânduri de arătat sau au de gând să se roage și pândesc prilejul bun pentru a ieși înainte. Este lămurit că nu Isus Hristos este ținta de căpetenie a acestor creștini, ci numai eul cu sărăcăcioasele lui fapte și nenorocitele lui cuvinte. Aceste persoane fac adunarea să fie despuiată de trăsătura ei de sfințenie, de putere și de adevărată înălțare; căci din cauza lor, nu Hristos stă în capul adunării, ci firea lor veche, și aceasta în cele mai de seamă împrejurări. Firea pământească poate fi la locul ei într-un teatru sau într-o tribună politică; dar într-o adunare de sfinți ea n-are ce căuta.

Nu sunt deloc îndreptățiți să mă prezint înaintea Domnului, într-o strângere laolaltă a copiilor lui Dumnezeu, cu gândul mai dinainte de a citi cutare și cutare capitol, de a indica un cântec sau altul, sau cu un discurs pregătit. Eu trebuie să vin în mijlocul fraților mei

pentru a mă așeza în prezența lui Dumnezeu și a mă supune îndrumării Sale suverane. Într-un cuvânt, dacă mă duc acolo în Numele Domnului Isus, El singur va fi ținta preocupărilor mele și voi uita orice alt lucru. Dar nu înseamnă că, având pe Domnul Isus ca țintă, eu n-aș mai putea avea părtășie frățească, nici nu aș mai primi zidire. Dimpotrivă, numai atât timp cât Domnul este ca și înaintea ochilor mei, eu voi fi cu adevărat în stare să zidesc sau să fiu zidit. Partea cea mai mică este totdeauna cuprinsă în cea mai mare. Dacă îl am pe Domnul Isus Hristos, nu voi fi lipsit de zidire; dar dacă cu caut zidire în locul lui Hristos, dacă fac din ea scopul meu, le pierd pe amândouă.

În afară de asta, câți creștini vin la adunare și nu au nici cugetul curățit, nici inima judecată, nici firea pământească răstignită! își iau locul în băncile lor, dar ei sunt reci și sterili, fără rugăciune și credință, fără scop real. Ei vin ca niște mașini, pentru că acesta este obiceiul lor de a veni, dar ei nu sunt stăpâniți de o dorință sinceră de a întâlni pe Domnul. Pentru ei obiceiul de a se aduna nu este decât o formalitate religioasă și ei nu sunt pentru ceilalți decât o piedică în calea binecuvântării.

Vedem deci că multe cauze felurite contribuie să strice izvoarele vieții și vigoarea în adunări și iată de ce mărturia este în general atât de slabă în mijlocul nostru. Numai o lucrare profundă a cugetului ar putea dezvălui în adânc aceste cauze nenorocite. Cât de puțin stăpânește inimile noastre această întrebare: Doamne, eu sunt acela? Este cu totul fără folos să aștepti o binecuvântare durabilă sau o adevărată restabilire atâta timp cât nu vom fi fost în mod serios aduși la o adevărată smerenie, la o sinceră judecată de noi înșine. Dacă suntem chemați să dăm o mărturie pentru Domnul Isus, trebuie ca să ne găsească această chemare la picioarele lui Isus, învățând acolo ce suntem noi și ce lipsuri avem. Nimeni nu are dreptul să arunce piatra în altul. Noi toți am păcătuit; toți am fost necredincioși mărturiei Fiului lui Dumnezeu; toți am contribuit într-o măsură oarecare la umiltoarea stare de lucruri care ne înconjoară. Nu este vorba aici de o simplă chestiune de adunare, de o simplă deosebire de judecată cu privire la unele puncte de vedere, oricât de importante ar fi ele. Nu, fraților, lumea, firea pământească și diavolul sunt temelia tristei noastre stări de acum și toate argumentele, pe care dragostea lui Hristos ni le poate da, se unesc pentru a ne invita să ne judecăm pe noi înșine cu toată seriozitatea în prezența lui Dumnezeu. Și eu sunt convins că, dacă această judecare de sine are loc și pune totul în lumină, se va găsi că una din cele mai mari cauze a atâtor rele, a atâtor slăbiciuni și a atâtor mari căderi stă în uitarea pe care ne-o spune această expresie: „tu și casa ta!”

Pentru cei ce se pricep să vadă, copiii sunt piatra de încercare a ceea ce sunt părinții lor; și casa arată starea morală a capului ei.

Nu-mi pot face niciodată o idee exactă de ceea ce este un om, după ce văd sau aud eu despre el într-o adunare. Acolo el poate părea foarte duhovnicesc și poate învăța lucruri foarte frumoase și foarte adevărate; dar pentru a ști ceva precis despre persoana lui, lăsați-mă să intru în casa lui și acolo voi putea cunoaște ce este el. El poate vorbi ca un înger din cer, dar dacă însăși casa lui nu este cârmuită după voia lui Dumnezeu, el nu este un martor credincios al Domnului Isus Hristos.

Prin cuvântul casa se înțeleg trei lucruri: casa însăși, copiii și servitorii. Acestea trei, luate toate împreună sau unul câte unul, trebuie să poarte pecetea că aparțin lui Dumnezeu. Casa unui om al lui Dumnezeu trebuie să fie cârmuită pentru Dumnezeu, pentru slava Lui și în Numele Lui. Capul unei case creștine trebuie să fie reprezentantul lui Dumnezeu în casa lui. Fie ca tată sau ca stăpân, el este, pentru toți cei ce sunt sub acoperișul său, cel ce are autoritatea lui Dumnezeu și lui i se cere să lucreze potrivit luminii și dezvoltării practice a acestui fapt.

După acest principiu trebuie el să-și conducă casa și să aibă grijă de ea. De aceea și este scris: „*Dar dacă cineva nu poartă de grijă de ai săi și mai ales de cei din casa lui, a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios*” (Intâia epistolă către Timotei 5.8).

Neglijând locul în care Dumnezeu l-a așezat, el dovedește că puțin cunoaște pe Cel ce este chemat să-L reprezinte, și, prin urmare, este puțin asemenea Lui. Acest lucru este foarte simplu. Dacă doresc să știu ce grijă trebuie să am de cei ce sunt sub răspunderea mea și cum trebuie să-mi cârmuiesc casa, n-am decât să cercetez mai de aproape felul în care Dumnezeu are grijă de ai Săi și în care El își cârmuiește Casa. Acesta este felul bun de a învăța. Nu este vorba acum de a ști dacă persoanele care fac parte din casă sunt sau nu întoarse la Dumnezeu. Ceea ce vreau să sap adânc în cugetul tuturor creștinilor, capi de familie, este că tot ce fac ei, de la un capăt la altul al mersului lor, ar trebui să poarte în mod vădit pecetea prezenței lui Dumnezeu și a autorității Sale.

Influența tatălui familiei ar trebui să fie în așa fel, încât atunci când el este prezent, fiecare să poată spune sau să gândească: Dumnezeu este de față; și aceasta ar trebui să aibă loc, nu pentru ca cel ce este capul casei să fie laudat din cauza influenței sale morale și a cârmuirii sale plină de dreptate, ci numai pentru ca Dumnezeu să fie slăvit. Numai ceea ce duce la acest scop trebuie să ne satisfacă.

Casa oricărui creștin ar trebui să fie o reprezentare în miniatură a casei lui Dumnezeu, în ce privește ordinea morală și dispoziția evlavioasă a tuturor. Unii ar putea clătina din cap și să spună: „Toate acestea sunt foarte frumoase, dar unde le veți găsi?” Mă mărginesc să întreb: „Este oare Cuvântul lui Dumnezeu cel ce învață și îndeamnă pe creștin să-și cîrmuiască în felul acesta casa? Dacă așa este, vai de mine dacă refuz să ascult sau să arăt necredincioșie în ascultare. Orice persoană, al cărui cuget este drept, va recunoaște că a fost o cădere din cele mai grave în ce privește conducerea caselor noastre; dar nimic nu este mai rușinos decât de a vedea un om luându-și partea lui liniștit în neorânduiala, în indisciplina care domnește în casa lui și mângâindu-se cu gândul că îi este cu neputință să atingă regula desăvîrșită pe care Dumnezeu i-o propune”.

Tot ce am eu de făcut este să urmez îndrumările Scripturii și binecuvântarea va veni în mod hotărât mai curând sau mai târziu, căci Dumnezeu nu Se poate tăgădui pe Sine însuși. Dar dacă, prin necredința inimii, mă gândesc că îmi este cu neputință să ating binecuvântarea, este sigur că voi fi lipsit de ea. Orice privilegiu sau binecuvântare pe care Dumnezeu o pune înaintea noastră cere o energie a credinței, pentru a fi luată.

Așa era Canaanul pentru copiii lui Israel; era înaintea lor, dar ei trebuiau să intre în el, căci Dumnezeu spusese: „*Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi l-am dat*” (Iosua 1.3). Totdeauna așa este: credința este aceea care pune stăpânire pe ceea ce dă Dumnezeu.

Singurul nostru scop, în orice lucru, ar trebui să fie să slăvim pe Cel ce a făcut toate pentru noi. Și ce este mai mult împotriva acestui scop, decât a vedea casa unuia dintre slujitorii lui Dumnezeu fiind chiar pe dos de cum dorește El să fie? Cum trebuie să privească ochiul lui Dumnezeu cutare sau cutare lucru, dacă ochiul nostru omenesc este scandalizat de el? Te-ai putea gândi, după ceea ce se vede în cutare sau cutare casă, că creștinii nu au deloc ideea că ar fi cea mai mică legătură între ținuta casei lor și mărturia lor.

Mulți vorbesc despre despărțirea de lume, dar casele lor nu arată decât cea mai tristă stare lumească. Ei spun că lumea este răstignită pentru ei și că ei sunt răstigniți față de lume, și totuși amprenta lumii se găsește peste tot acasă la ei. Fiecare lucru de la ei de acasă pare destinat să servească poftei ochilor, poftei firii pământești și mândriei vieții. Poți vedea oglinzi în care să se privească firea pământească, mobile cu totul destinate satisfacerii firii pământești și alte lucruri în același scop.

S-ar spune poate că este prea vulgar și copilăresc să menționezi astfel de mărunțișuri. La aceasta voi răspunde că fiicele Sionului ar fi putut tot așa de bine să spună acest cuvânt

despre cuvintele pe care le spune Domnul în Isaia 3.18-23: „În ziua aceea, Domnul va scoate ornamentele de la glezne și sorișorii și lunișoarele, cerceii, brățările și vălurile; diademele, lănțișoarele de la picioare și brâiele, cutiile cu miresme și amuletele, inelele din degete și verigile de la nas; hainele de sărbătoare și cămășile cele largi, mantiile și pungile; oglinzile și cămășile subțiri, turbanele și vălurile ușoare.”

Nu înseamnă oare să te cobori la lucruri prea mărunte? Nu este la fel și la Amos? „Vai de cei care trăiesc fără grijă în Sion ...se culcă pe paturi de fildeș și stau întinși alene pe așternuturile lor; mănâncă miei din turmă și viței din mijlocul grajdului. Aiurează în sunetul harpei, și inventează, ca David, instrumente de muzică. Beau vin cu pahare largi, se ung cu cel mai bun untdelemn și nu se întristează de prăpădul lui Iosif” (Amos 6.1-6). Duhul lui Dumnezeu poate coborî până la amănunte, când acest lucru este necesar.

Dar, vor spune unii: „Casele noastre trebuie să fie în armonie cu rangul pe care îl ocupăm în societate și mobilate în consecință”. O astfel de obiecțiune nu face decât să arate mai lămurit spiritul lumesc care conduce inima celor ce îndrăznesc să spună astfel de cuvinte.

Rangul vostru în societate !

Acest teren este, fără nici o contradicție, lumea. Ce au de-a face cu el niște oameni care mărturisesc că sunt morți față de lume? A vorbi de „rangul nostru în societate” înseamnă a tăgădui chiar lucrurile elementare ale creștinismului. Dacă noi avem un rang potrivit lumii, rezultă că trebuie să trăim ca oameni în firea pământească sau ca oameni firești și atunci legea are stăpânire asupra noastră, „*că legea are autoritate asupra omului atâta timp cât trăiește el*” (Romani 7.1).

Acest rang în viață devine deci un lucru destul de serios. Cum îl putem noi obține sau în ce viață se găsește el? Dacă este în această viață, atunci mințim când spunem că noi suntem răstigniți împreună cu Hristos, îngropați împreună cu Isus Hristos, înviați împreună cu Hristos, ieșiți afară din tabără împreună cu Hristos, că noi nu mai suntem în firea pământească și că nu mai suntem în această lume care trece.

Toate aceste cuvinte sunt tot atâtea minciuni scilicet în gura celor ce pretind să aibă de păstrat un rang aici pe pământ.

Iată adevărul în această privință. Să lăsăm adevărul să atingă cugetele noastre, pentru ca să-și aibă influența asupra vieții noastre practice. Care este singura viață în care noi avem de păstrat un rang? Este viața de înviere a Domnului Isus! Este viața în care dragostea răscumpărătoare ne-a dat un rang. Și desigur, știm bine că mobila modernă, îmbrăcămintea prea scumpă și luxul n-au nimic a face cu rangul acestei vieți. Nu, ce este în armonie cu viața

cerească pe care Domnul Isus ne-a câștigat-o și ne-a dat-o este sfințenia caracterului, curăția purtării, puterea spirituală, o adâncă smerenie, despărțirea de tot ce ține direct de lume și de firea pământească: iată care sunt adevăratele podoabe care se pot armoniza cu rangul nostru ceresc. Cei ce vorbesc despre „rangul lor în această viață” s-au întors deja în Egipt în inimile lor. Ah! mă tem că marea piatră de moară din Apocalipsa 18 ne prezintă un tablou foarte fidel al sfârșitului multor elemente ale creștinismului găunos și bolnăvicios al zilelor noastre.

Și dacă se va susține că creștinismul nu încuviințează totuși dezordinea și murdăria în case, voi spune că acest lucru este cu totul adevărat. Cunosc chiar puține lucruri care să fie mai jalnice și care să ne dezonoareze mai mult ca murdăria și dezordinea în casa unui creștin.

Astfel de lucruri n-ar trebui niciodată să se întâlnească acolo unde este un om duhovnicesc sau chiar numai cu mintea cumpătată. Acolo unde există astfel de lucruri, puteți să fiți siguri că ele sunt urmarea vreunui rău moral. Și aici casa lui Dumnezeu ne este, în mod special, reprezentată ca model. Nu putem zări pe poarta acestei case deviza prețioasă: „*Toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială*” (1 Corinteni 14.40)?

Deci toți cei ce iubesc pe Dumnezeu și casa lui vor dori să vadă acest principiu aplicat la propria lor locuință.

După casa propriu-zisă, ceea ce văd eu prin expresia „tu și casa ta” este creșterea copiilor. Aici este o plagă dintre cele mai mari și mai adânci umilitoare pentru mulți, pentru că ea arată o cumplită cădere. Starea copiilor tinde, mai mult ca oricare alt lucru, să arate starea morală a părinților. Măsura reală a renunțării mele la mine însumi și la lume se va arăta mereu în felul în care mă port față de copiii mei și în care îi îndrumez. Eu mărturisesc că am renunțat la lume, în ceea ce mă privește pe mine personal, dar am renunțat eu și pentru copiii mei?

Unii spun: „Dar cum aş putea face lucrul acesta?” Copiii mei nu sunt întorși la Dumnezeu și, prin urmare, ei sunt din lume. Și aici se arată adevărata stare morală a inimii celui ce vorbește astfel. Nu este adevărat că deseori, în acest caz, el însuși n-a renunțat la lume și copiii îi servesc de pretext pentru a căpăta vreun lucru de care inima nu s-a putut descotorosi? Copiii săi, dacă sunt o parte din el însuși (așa cum sunt desigur) și dacă el mărturisește că a lăsat lumea pentru el însuși deși căutând-o pentru ei, ce este asta decât ciudata situație a unui om care ar fi jumătate în Egipt și jumătate în Canaan? Chiar numai dorința de a putea fi astfel ar arăta că acest om este, de fapt, și cu inima în Egipt.

Acum fraților să ne judecăm pe noi înșine, îndrumarea copiilor noștri mărturisește contra noastră; nu este aceea pe care Duhul Sfânt ar alege-o pentru a-i aduce la Isus Hristos și ea nu

se împacă deloc cu sfântul nazireat la care sântem chemați. Dacă eu îi cresc pentru lume mai degrabă decât pentru mărturia lui Hristos, aceasta dovedește că nu El este partea pe care sufletul meu a ales-o ca deplină satisfacere pentru mine și pe care s-o prețuiesc mai mult decât orice. Căci, în sfârșit ce voi socoti ca satisfăcător pentru mine, voi socoti satisfăcător și pentru copiii mei, care sunt una cu mine. Și aş putea fi atât de fără minte, încât să-i cresc pentru această lume și pentru Satana, care este stăpînitorul ei?

Voi ajuta eu și voi dezvolta în ei sentimentele firii pămîntești, pe care eu le mărturisesc că au murit în mine?

Aceasta ar fi o greșeală de judecată foarte periculoasă. Nu, dacă eu las de bună voie pe copii în Egipt, este din cauză că eu însumi sînt acolo. Dacă îi las de bună voie să se bucure de Babilon, este din cauză că eu însumi încă iubesc înșelătoarele lui plăceri. Copiii mei dacă aparțin cu voia mea unui sistem religios stricat, lumesc, este din cauză că, în principiu, eu însumi îi aparțin.

„Tu și casa ta” sînt una; Dumnezeu a făcut din ele un întreg pe care nu-l poți împărți, și ce a unit El, omul să nu despartă. Acesta este un adevăr solemn și pătrunzător, în lumina căruia putem vedea clar răul care este în a face sau a lăsa să urmeze copiii noștri o cale despre care spunem că i-am întors spatele pentru totdeauna, ca unii care credem cu tărie că ea sfîrșește în focul iadului.

Noi mărturisim că socotim ca fumul și ca fiind păgubitoare onoarea, bogățiile, plăcerile lumii; totuși, chiar toate aceste lucruri pe care le-am declarat ca nefiind decît piedici în alergarea noastră creștină și pe care le-am înlăturat pentru noi înșine, le recomandăm copiilor noștri, ca fiind foarte necesare progresului lor. Lucrînd astfel, uităm cu totul că, ceea ce este piedică pentru noi, nu poate deloc să fie ajutor pentru copiii noștri, dacă vrem ca ei să atingă același scop ca noi. Ar fi mai sincer să ridicăm mască propriei noastre stări lumești și să mărturisim deschis că n-am părăsit deloc lumea, cum nimic n-o dovedește mai bine decît starea copiilor noștri.

Prin starea familiilor fraților, judecata dreaptă a Domnului arată, cred eu, care este starea mărturie printre noi. Este bine cunoscut că, într-un mare număr de cazuri, copiii creștinilor sînt cei mai nedisciplinați și cei mai nelegiuîți din jurul lor. Așa ar trebui să fie? Dumnezeu ar putea avea ca plăcută mărturia părinților unor astfel de copii? Acești copii ar fi ei astfel, dacă părinții lor s-ar fi purtat cu credincioșie înaintea lui Dumnezeu în ce privește casele lor?

La toate aceste întrebări va trebui să se răspundă, desigur: nu. Dacă cel puțin părinții creștini ar fi reținut cu tărie în cugetele lor acest principiu: „tu și casa ta”, ei ar fi înțeleș că se

puteau baza pe Dumnezeu și puteau striga către El, atât pentru mărturia casei lor, cât și pentru mărturia lor proprie, care - în realitate - nu pot să fie despărțite, orice s-ar face și orice s-ar spune.

Cu toate acestea, poți auzi: „Cutare este un frate foarte evlavios, foarte devotat; ce pagubă că copiii lui sînt atât de nerușinați și atât de indisciplinați, iar casa lui prezintă un atât de trist amestec de dezordine și încurcătură!”

Întreb: De ce preț este mărturia unui astfel de om înaintea lui Dumnezeu? De nici un folos, în adevăr. El poate să fie mîntuit, dar mîntuirea este tot ceea ce avem noi de dorit? Nu este oare nici o mărturie de dat? Și dacă este una, care este ea? Și unde trebuie ea dată? Trebuie încredințată băncilor unei săli de adunare, sau trebuie să se vadă și în casele noastre?

Inima să răspundă

Se va spune poate: „Copiii noștri au nevoie de unele bucurii ale lumii și noi nu li le putem refuza; nu poți să pui capete bătrîne pe umeri tineri.”

La aceasta voi răspunde că și inimile noastre cer adeseori lucruri lumești; și atunci întreb: să le dăm? Categorie nu. Ei bine, să nu le oferim nici copiilor noștri. Dacă văd pe copiii mei suspinînd după lume, trebuie imediat să. mă judec și să mă smeresc înaintea lui Dumnezeu, să strig către El să le ia aceste gînduri lumești, pentru ca mărturia să nu aibă de suferit din această cauză.

Îmi este cu neputință să nu cred că, dacă inima părinților este, din centru pînă în margini, curățită de lume, de principiile ei și de poftele ei, aceasta va avea asupra întregii case o influență puternică.

Tocmai aceasta face ca problema noastră să fie atât de însemnată și de practică. Casa mea este un criteriu exact al adevăratei stări morale? Cred că învățătura Scripturii afirmă acest lucru. Acest fapt face subiectul nostru deosebit de serios. Cum mă port eu în calitate de cap al familiei? Este evident tuturor, prin purtarea mea, că ținta mea supremă și unică este HRISTOS și că eu nu mai sînt dispus să-mi cresc copiii pentru lume sau să doresc lumea pentru ei, deschizînd înaintea lor porțile iadului? S-ar părea poate că încerc prea departe să caut cauzele unui rău atât de obișnuit în zilele noastre; dar în ce mă privește, gîndesc că este datoria noastră să urmărim această cercetare pînă la ultimile ei limite.

De unde vin, în multe cazuri, această îngrozitoare profanare, acest dezgust pentru Scriptură și pentru adunările creștine, această înclinare de a ridiculiza lucrurile sfinte, acest spirit de necredință și sceptic, care se arată atât de înfiorător la copiii celor ce se numesc creștini?

Ar îndrăzni cineva să spună că aceasta nu este greșeala părinților? Nu se poate atribui, dimpotrivă, în mare parte, tristul contrast care există între principiile mărturisite și purtarea pe care au avut-o părinții? Da, eu așa cred. Copiii sînt foarte buni observatori și ei descoperă în curînd ce sînt într-adevăr părinții lor. Ei își trag concluzia nu atît din rugăciunile și cuvintele părinților lor, ci într-un mod mai rapid și mai exact, din faptele acestora, ale căror principii și motive ei le discern foarte ușor. De aceea, chiar cînd părinții îi învață că lumea și căile lumii sînt rele și se roagă ca toți membrii familiei lor să cunoască și să slujească Domnului, totuși dacă îi cresc pentru lume, căutînd cu grijă să-i statornicească bine aici, și se feliicită cînd ei reușesc să facă acest lucru, celelalte învățături și toate rugăciunile sînt fără putere.

Lumea este un loc bun, în orice caz, vor gîndi ei, căci părinții mei se mulțumesc cu succesele mele în această lume, pe care le privesc ca o favoare dată de Dumnezeu. Tot ce spun ei, deci, cînd pretind că sînt morți și înviați împreună cu Hristos, cînd declară că lumea este judecată și că ei sînt străini și călători în ea, toate acestea trebuie privite ca ceva de neînțeles, sau chiar așa zișii creștini trebuie priviți ca niște înșelători.

Cine se poate îndoii că astfel de gînduri n-au avut ocazia să se ridice în inima copiilor multor părinți care se numesc creștini! Harul lui Dumnezeu, fără îndoială, este suveran și p;ate triumfa cu toate inconsecvențele și necredincioșiile noastre. Dar să ne gîndim la mărturia noastră și să veghem ca, într-adevăr, casele noastre să fie conduse de Dumnezeu și nu de Satana.

Poate va spune cineva: „Ce vor face deci copiii noștri? Nu trebuie să-i punem într-o situație în care să-și poată cîștiga pîinea?” Fără îndoială. Dumnezeu ne-a destinat la lucru. Chiar faptul că ne-a dat două mîini, dovedește că noi nu trebuie să fim leneși. Dar eu nu văd nevoia, în scopul de a da fiului meu mijlocul de a lucra, să-l mîn într-o lume de care m-am despărțit. Dumnezeu Cel Prea înalt, Stăpînul cerurilor și al pămîntului avea un Fiu, singurul Său Fiu, moștenitor al tuturor lucrurilor, prin care a făcut și lumile, și cînd a trimis pe acest Fiu în lume, nu I-a dat o profesiune savantă. El era cunoscut ca tîmplarul. Aceasta oare nu ne spune nimic, nu ne învață nimic?

Acum, Domnul Isus S-a înălțat la cer și Și-a luat locul la dreapta lui Dumnezeu. Astfel înviat, El este Căpetenia noastră, reprezentantul și modelul nostru. El ne-a lăsat o pildă, ca să umblăm pe urmele Lui.

Îl urmăm, căutînd să-i facem pe copiii noștri să strălucească într-o lume care a răstignit pe Domnul Isus?

Desigur că nu; facem mai degrabă dimpotrivă și rezultatul va fi în consecință, căci este scris: „Nu vă înșelați: »Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit«. Ce seamănă omul, aceea va și secera ” (Galateni 6.7). Dacă, în ce privește copiii noștri, semănăm pentru firea pămîntească și pentru lume, putem și ce vom secera.

Dar nu numai cu privire la obiectul educației copiilor noștri am greșit și am stricat mărturia, dar am păcătuit mult de asemenea, neținîndu-i, în general, în supunere față de autoritatea părintească. În această privință, sînt mari lipsuri la părinții creștini. Spiritul veacului de acum este 1111 spirit de independență și de nesubordonare. Neascultarea de părinți este una din trăsăturile de lepădare de credință din zilele din urmă (2 Timotei 3.2) și noi, personal, am ajutat la dezvoltarea ei, printr-o aplicare cu totul a principiului harului, neținînd seama că situația de tată și de mamă cuprind un principiu de autoritate executată în dreptate, fără de care casele noastre trebuie să prezinte tristul aspect al confuziei, al dezordinei și al indisciplinei. O voință nesfințită nu este o lucrare a harului. Noi ne întristăm că nu avem o viață zdrobită și supusă, și, în același timp, lucrăm la întărirea voinței proprii a copiilor noștri!

Este totdeauna. în ochii mei, o dovadă de slăbiciune în exercitarea autorității părintești, ca și de necunoaștere a felului în care slujitorul lui Dumnezeu trebuie să-și cîrmuiască casa, cînd auzi un tată zicînd copilului său: Vrei să faci cutare sau cutare lucru?

Această întrebare, care ți se pare la locul ei, te face să crești și să întărești tocmai ceea ce trebuie să împiedici, adică voința proprie a copilului. Astfel, spuneți-i ce trebuie să facă și nu-i îngăduiți niciodată să pună la îndoială autoritatea voastră. Voința unui tată trebuie considerată ca supremă pentru copilul său, căci tatăl ține pentru el locul lui Dumnezeu. Toată puterea este a lui Dumnezeu și El a dat-o slujitorului Său, fie ca tată, fie ca stăpîn. Deci, dacă copilul sau servitorul se împotrivește acestei puteri, se împotrivește lui Dumnezeu.

„Și voi, taților, nu provocați la mînie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplină și în învățătura Domnului” (Efeseni 6.4).

Este un mare pericol de a enerva pe copiii noștri sau a le provoca mânia, printr-o severitate prea mare și printr-un mod de purtare așa cum s-o întîmpla. Suntem mereu înclinați să formăm și să modelăm pe copiii noștri după propriile noastre gusturi și după vederile noastre particulare, mai degrabă decît „să-i hrănim cu învățătura și disciplina Domnului”, adică după felul în care Domnul își mustră și îndeamnă pe copiii Săi.

Aceasta este o greșeală gravă, care nu poate aduce decît încurcătură și dezamăgiri. Nu avem nimic de cîștigat privitor la mărturia pentru Hristos, modelînd și formînd firea veche

sub formele cele mai alese. În afară de asta, cultura și învățătura firii nu cer deloc credință pentru a-ți crește copiii în disciplina și învățătura Domnului.

Se va spune poate că, în acest loc, apostolul vorbește de copiii întorși la Dumnezeu. La aceasta răspund că, aici nu este deloc vorba de întoarcerea la Dumnezeu. Nu este scris: „creșteți-i pe copiii voștri întorși la Dumnezeu ...” astfel chestiunea ar fi fost rezolvată. Este simplu: „copiii voștri”, ceea ce vrea să spună în mod sigur, toți copiii voștri.

Dar, dacă trebuie să-mi hrănesc copiii cu învățătura și îndemnul Domnului, când trebuie să fac acest lucru? Trebuie oare să aștept ca ei să fi devenit aproape bărbați sau femei, sau trebuie să încep, așa cum orice om cu minte își începe lucrarea, adică de la început? Să le dau voie să se dedea nebuniei firești în perioada cea mai importantă a vieții lor, fără a încerca niciodată să pun cugetul lor în prezența lui Dumnezeu, în ce privește solemna lor răspundere? Îi voi lăsa să-și risipească, într-o totală lipsă de grijă, acest timp al vieții lor, în care se produc elementele viitorului lor caracter? Aceasta ar fi culmea cruzimii.

Ce ați spune despre un grădinar care ar lăsa crăcile pomilor săi fructiferi să ia tot felul de forme întortochiate și ciudate, înainte de a avea ideea de a începe să se folosească de mijloacele necesare ca să le îndrepte? Veți spune că nu are minte! Ei bine, el ar fi înțelept în comparație cu părinții care amână mustrarea și învățătura Domnului la timpul când copiii lor vor fi făcut progrese văzute în disciplina și învățătura vrăjmașului.

Dar, poate se spune, trebuie să așteptăm dovezi ale întoarcerii la Dumnezeu. La aceasta răspund că, credința nu așteaptă niciodată dovezi, ci ea lucrează după Cuvântul lui Dumnezeu, iar dovezile vin în mod sigur după aceea. Așteptarea semnelor denotă totdeauna o necredință pe față, atunci când Dumnezeu a dat o poruncă.

Copiii lui Israel, dacă ar fi așteptat un semn când Dumnezeu spunea: „să meargă”, aceasta ar fi fost neascultare curată. Dacă omul cu mâna uscată ar fi așteptat să se arate ceva putere în el când Domnul Isus i-a poruncit să-și întindă brațul, el ar fi mers cu mâna uscată până în mormânt.

Tot așa este și cu părinții. Dacă ei așteaptă semne și dovezi înainte de a asculta de cuvântul lui Dumnezeu din Efeseni 6.4, desigur că ei merg prin vedere și nu prin credință. Mai mult, dacă noi trebuie să începem chiar de la început să ne creștem copiii, rezultă că trebuie să începem înainte ca ei să fie în stare de a da vreun semn de întoarcere la Dumnezeu.

În aceasta, ca în toate, partea noastră este să ascultăm și să-I lăsăm lui Dumnezeu rezultatele. Starea morală a sufletului poate fi pusă la încercare prin această poruncă;

dar când este dorința de a asculta, puterea pentru a face va însoți, fără nici o îndoială, porunca și roadele ascultării vor veni „la timpul potrivit, dacă nu vom cădea de oboseală!”

Servitorii care sânt la stăpân să privească pe stăpânii lor demni de toată cinstea, pentru ca numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie vorbite de rău.

Observați că se spune: „Dumnezeu și învățătura Sa”. De ce? Pentru că este vorba de o problemă de putere. Numele lui Isus și învățătura Sa vor pune pe stăpîn și pe servitor pe aceeași treaptă, ca mădulare ale aceluiași Trup (în Isus Hristos nu este nici o deosebire); dar, cînd este vorba de relațiile de pe pămînt, întîlnesc cîrmuirea lui Dumnezeu care îl face pe unul stăpîn și pe altul slugă; și orice încălcare a rînduiei stabilite prin această cîrmuire atrage o judecată care nu greșește.

Este de o mare însemnătate să ai o bună pricepere a învățăturii despre cîrmuirea morală a lui Dumnezeu; acesta este mijlocul de a înlătura multe din greutăți și de a rezolva multe probleme. Această cîrmuire se exercită cu o hotărîre și o dreptate deosebit de solemnă.

Căutînd în Scriptură referiri la acest subiect, vom găsi că în fiecare caz în care a fost greșeală sau păcat, acest rău și-a produs în mod hotărît roadele. Adam a fost neascultător și de îndată a fost alungat din grădină într-o lume care gemea sub povara blestemului pricinuit de păcatul lui. El n-a fost niciodată reșezat în Paradis. Harul a intervenit, este adevărat, și i-a dat făgăduința unui Mîntuitor; el i-a acoperit goliciunea; totuși păcatul lui și-a produs rezultatul și Adam nu va regăsi niciodată ceea ce a pierdut prin greșeala sa.

Moise, la apele Meriba, a vorbit cu ușurință și urmarea a fost că Dumnezeu, care este drept, i-a oprit intrarea în Canaan. Și în acest caz, harul vine să aducă ceva mai bun decît ce s-a pierdut; căci era mult mai bine să contemple din vîrfurile muntelui Pisga șesurile Palestinei în tovărășia Domnului, decît să locuiască acolo împreună cu Israel (Deuteronom 34.1-5).

De asemenea, în cazul lui David găsim răul urmat de consecințele lui. David făptuiește prea-curvia și această sentință solemnă a fost de îndată pronunțată: „*sabia niciodată nu se va depărta din casa ta*” (2 Samuel 12.10). Și aici harul a fost mare și David s-a bucurat cu un sentiment mai profund cînd urca suișul muntelui Măslinilor, cu picioarele goale și cu capul acoperit, cum nu s-a bucurat în mijlocul splendorilor tronului. Totuși păcatul lui și-a produs rezultatele.

Nu numai în Vechiul Testament vedem păcatul purtîndu-și roadele. În Noul Testament îl vedem pe Barnaba (Faptele Apostolilor 15.37-41) arătîndu-și dorința, destul de potrivită la înfățișare, de a păstra tovărășia nepotului său, Marcu. Chiar din acest moment Barnaba pierde locul de cinste pe care îl avea în istorisirile Duhului Sfînt, care nu mai amintește nimic

despre el. Locul lui de aici încolo a fost ocupat de o inimă mai pe deplin devotată, mai liberă de afecțiuni curat firești, nu ca inima lui Barnaba. Firea era în Barnaba cea care-l făcea să dorească tovărășia aceluia care se despărțise de Pavel și de el din Pamfilia și nu mai mersese cu ei pentru această lucrare. Era o fire iubitoare, dar pămîntească, și ea a biruit în Barnaba pentru că el l-a luat pe Marcu și au plecat împreună pe insula Cipru, pămîntul natal al lui Barnaba, unde, în vremea primei sale dragoste, el își vînduse proprietatea pentru a putea urma mai liber pe Acela care nu avea un loc unde să-și odihnească capul (Faptele Apostolilor 4.36-37).

Nu este o raritate, ca inima firească să se întoarcă la ceea ce a părăsit? Florile pomului mărturiei creștine sînt în primăvară frumoase și bogate și răspîndesc un parfum plăcut; dar cît de puține ajung să rodească toamna fructe gustoase? Influențele firii și ale lumii suflă pentru a despuia sufletul care promite roade și, în locul lor, nu este deseori decît uscăciune și dezamăgire.

Acesta este un lucru trist și cu cele mai rele efecte morale asupra mărturiei. Mîntuirea persoanei, care a dat astfel nădejdi înșelătoare mai tîrziu, nu este pusă deloc în discuție. Barnaba era mîntuit, fără îndoială. Influența pe care a avut-o Marcu asupra lui și dragostea de patrie nu puteau să șteargă numele său din cartea vieții Mielului, dar i l-au șters din cartea mărturiei și a slujirii aici pe pămînt. Și nu este aceasta un lucru trist? Nu avem noi nimic de temut sau de plîns, decît pierderea mîntuirii personale? Aceasta ar însemna să ne arătăm foarte egoiști și indiferenți față de slava lui Dumnezeu.

În ce scop acest Dumnezeu binecuvîntat are atîta grijă să-și păzească adunarea aici pe pămînt? Oare pentru ce credincioșii să fie mîntuiți și pregătiți pentru slavă? Nicidecum; ei sînt deja mîntuiți, prin răscumpărarea desăvîrșită a Domnului Isus și, prin urmare, pregătiți pentru slavă. Este o nedespărțită legătură între starea de neprihănire și slavă: „*Și pe aceia pe care i-a hotărît mai dinainte, i-a chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și îndreptățit; iar pe aceia pe care i-a îndreptățit, i-a și slăvit*” (Romani 8.30).

De ce atunci ne lasă Dumnezeu aici pe pămînt? Pentru ca să fim o mărturie pentru Hristos. Fără asta am putea tot atît de bine să fim luați în cer îndată după întoarcerea noastră la Dumnezeu. Să ne fie dat să înțelegem acest adevăr în toată întinderea și puterea lui practică!

Cîrmuirea morală a lui Dumnezeu este un adevăr de mare însemnătate; el ne spune că, cel ce face rău îi va secera în mod hotărît roadele, fie că este credincios sau necredincios, sfînt sau păcătos; aceasta nu contează. Harul lui Dumnezeu poate ierta pe păcătos și îl iartă ori de cîte ori păcatul este judecat și mărturisit; dar, cum păcatul este un atac adus principiilor

cîrmuirii morale a lui Dumnezeu, trebuie ca cel ce l-a făptuit să fie adus să-și simtă greșeala. El a greșit și trebuie neapărat să cunoască urmările faptelor lui. Acesta este un adevăr solemn, dar în mod deosebit salvator, a cărui acțiune a fost, în mod nefericit, împiedicată de noțiuni false asupra harului.

Niciodată Dumnezeu nu îngăduie harului Său să micșoreze cîrmuirea Sa morală. Aceasta ar însemna neorînduială și Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei. Noi am uitat că Dumnezeu ne-a dat un exemplu, făcînd o dreaptă cîrmuire.

Nu trebuie confundat principiul cîrmuirii lui Dumnezeu cu caracterul Său. Cel dintîi este dreptate, al doilea este har.

Epistolele lui Petru dezvoltă învățătura cîrmuirii morale a lui Dumnezeu. Aici găsim această întrebare: „*cine vă va face rău, dacă - sînteți plini de rîvnă pentru bine?* ” (1 Petru 3.13). Unii vor găsi greu de împăcat această întrebare cu ceea ce spune apostolul Pavel: „*toți cei care voi esc să trăiască în evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați*” (2 Timotei 3.12). Se pare că ar fi de prisos să spunem că cele două idei sînt în perfectă armonie. Domnul Isus însuși, care a fost singurul care a urmat în mod desăvîrșit și mereu ceea ce este bine, El, care de la un capăt la altul al vieții Sale aici pe pămînt: „*mergea din loc în loc făcînd bine*”, a găsit la sfîrșitul vieții de pe pămînt crucea, sulita, mormîntul altuia. Apostolul Pavel, care, mai mult ca oricare alt om, s-a ținut strîns de Marele model care era mereu înaintea ochilor lui, a fost chemat să bea un pahar plin de lipsuri și prigoniri. Și în zilele noastre, cu cît un sfînt va fi mai asemenea și mai devotat Domnului Isus, cu atît el va îndura prigoniri și lipsuri. Dacă unul din ei, mînat de un adevărat devotament față de Domnul Isus și de dragoste pentru suflete, ar merge să se stabilească într-un ținut catolic, pentru a vesti acolo pe Domnul Isus, viața lui ar putea ajunge într-un pericol serios. Toate acestea sînt ele în contradicție cu întrebarea lui Petru? Nicidecum!

Tendința directă a cîrmuirii morale a lui Dumnezeu este de a feri de rău pe toți cei ce sînt „imitatori a ceea ce este bun” și de a pedepsi pe toți cei ce se împotrivesc. Dar ea nu are nimic de-a face cu calea mai ridicată a poziției ucenicului; ea nu lipsește pe nimeni de privilegiul și de cinstea de a fi și ei asemenea Domnului Isus Hristos, pe care îl doresc, „*căci v-a fost dat harul nu numai să credeți în Hristos, dar să și suferiți pentru el, ducînd aceeași luptă pe care o vedeți în mine și în care ați auzit că sînt și eu acum.*”

Aici învățăm că este un har care ne este dat, dacă sîntem chemați să suferim pentru Domnul Isus; și aceasta, într-o situație în care, pe terenul cîrmuirii morale a lui Dumnezeu, se poate spune: „*cine vă va face rău, dacă sînteți imitatori a ceea ce este bine?* ”

A recunoaște cîrmuirea lui Dumnezeu și a te supune ei este un lucru; a fi imitatorul unui Hristos lepădat și răstignit este cu totul alt lucru. Chiar în această epistolă a lui Petru, care, cum am văzut, are ca subiect special învățătura cîrmuirii lui Dumnezeu, citim: „*Dar dacă, făcînd binele, aveți de suferit, acesta este un har înaintea lui Dumnezeu. Căci la aceasta ați fost chemați; căci și Domnul Isus a suferit pentru voi, lăsîndu-vă un model ca să mergeți pe urmele lui.*” Și iarăși: „*dacă (cineva) suferă pentru că este creștin (sau pentru că este, din punct de vedere moral, asemenea cu Hristos), să nu-i fie rușine, ci să preamărească pe Dumnezeu în numele acesta*” (1 Petru 4.16).

Ce caut eu să scot în evidență acum, este faptul că relația de tată și stăpîn are cu sine un principiu de dreptate și că, dacă acest principiu nu are o aplicare potrivită în cîrmuirea familiei, se ajunge la încurcătură. Dacă văd un copil, care îmi este străin, purtîndu-se rău, eu nu am nici o autoritate de la Dumnezeu pentru a face o dreaptă disciplină cu privire la el; dar îndată ce văd pe propriul meu copil care face ceva rău, eu trebuie să-l disciplinez pentru că sînt tatăl lui.

Dar, poate se va spune, relația dintre tată și fiu este o relație de dragoste. Este adevărat, căci este scris: „*Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!*” (1 Ioan 3.1). Dar, deși această relație este întemeiată pe dragoste, ea se exercită în dreptate, căci este iarăși scris: „*sîntem în timpul cînd judecata începe de la casa lui Dumnezeu*” (1 Petru 4.17). La fel, Evrei 12 ne învață că starea noastră de fii legitimi ne pune sub dreapta disciplină a Tatălui duhurilor. Și în Ioan 17 adunarea este încredințată în grija Tatălui sfînt ca El s-o păzească în numele Lui.

Ori de cîte ori părinții creștini pierd din vedere acest mare adevăr, casele lor sînt pradă neorîndu-ielii. Ei nu-și conduc copiii; cu timpul copiii lor vor fi cei ce vor conduce; căci, în sfîrșit, cîrmuirea trebuie să fie într-o anumită parte și, dacă cei cărora Dumnezeu le-a încredințat frînele LUI le țin așa cum trebuie, ele vor cădea curînd în mâini rele.

Ce lucru trist și rușinos să vezi părinți conduși de copiii lor! Nu mă îndoiesc că în ochii lui Dumnezeu aceasta este o pată, o nenorocită neorînduială, care atrage după sine, mai curînd sau mai tîrziu, judecata. Un tată, care lasă să-i cadă din mîini frînele conducerii sau care nu le ține strîns, greșește grav față de răspunderea sa de a fi pentru familia lui reprezentantul lui Dumnezeu și cel ce li păstrează puterea. Eu nu mă pot gîndi că un astfel de om ar putea vreodată să-și reia în întregime poziția, nici să fie, în generația lui, un martor credincios al lui Dumnezeu. El poate să fie ținta harului, ceea ce este cu totul alta decît a fi martor pentru Dumnezeu. Iată ce poate explica starea de plîns a multor frați. Ei au greșit cu totul în ce

privește datoria lor de a conduce potrivit gândurilor Domnului, ceea ce i-a făcut să și piardă adevărata poziție și influența lor morală; de aceea, energia lor este paralizată, gurile lor sînt închise, mărturia lor ștearsă.

Nu toți își fac idei corecte cu privire la acest subiect și nu totdeauna știu să urce la acest izvor al unei grave stări de decadentă morală. Mulți creștini își lasă cu ușurință copiii să crească în neascultare și în spirit lumesc. Li se pare că acesta este un lucru firesc și inevitabil și îi auzi spunînd altora: „În timp ce copiii voștri sînt mici, faceți cu ei ce vreți; dar așteptați să se mărească și veți vedea bine că veți fi obligați să-i lăsați să meargă în lume”.

Niciodată n-aș crede că ar fi potrivit gândului lui Dumnezeu, ca copiii slujitorilor săi să crească neapărat în spirit lumesc și în neascultare. Ei bine, dacă nu este gândul Său să fie așa, dacă, în îndurarea Sa, El a deschis copiilor sfinților Săi același drum ca și acestora din urmă, dacă dă dreptul părinților creștini să aleagă pentru familia lor aceeași parte pe care, prin harul Său, ei au ales-o pentru ei înșiși; dacă, după toate acestea, copiii lor sînt îndărătnici și lumești, ce concluzie trebuie să tragi, decît că părinții au păcătuit grav în înfăptuirea relației lor de responsabilitate, decît că au făcut nedreptate copiilor lor și au necinstit pe Domnul?

Dar trebuie oare ca ei să facă un principiu general din ceea ce este rezultatul necredincioșiei lor și să spună că toți copiii creștinilor se vor asemăna cu ai lor cînd se vor mări? Fac ei bine cînd întorc din drum pe tinerii părinți care sînt în căutarea terenului lui Dumnezeu privitor la copiii lor, propunîndu-le rătăcirile lor nenorocite, în loc de a-i încuraja, punînd înaintea lor credincioșia de nezgduit a lui Dumnezeu față de toți cei ce îl caută pe calea ascultării de El?

A lucra astfel, ar fi ca și cum ai imita pe bătrînul proroc din Betel, care, pentru că el însuși trăia rău, căuta să facă la fel cu fratele său și a contribuit la uciderea lui de către un leu pentru neascultarea sa de Cuvîntul lui Dumnezeu.

În consecință, propria viață a copiilor mei arată propria voință a inimii mele și un Dumnezeu drept se slujește de ei pentru a mă pedepsi, pentru că eu nu m-am judecat pe mine însumi. Pentru a mă cruța de osteneală, am lăsat răul să-și aibă drum prin familia mea și acum copiii mei s-au mărit în jurul meu și sînt ca niște spini în coastele mele, pentru că eu nu i-am crescut pentru Dumnezeu.

Aceasta este istoria a mii de familii. N-ar trebui niciodată să pierdem din vedere că, copiii noștri, tot așa ca și noi înșine, trebuie să slujească la „apărarea și înaintarea Evangheliei”. Sînt convins că, dacă am putea privi casele noastre așa cum ar trebui ele să fie o mărturie pentru Dumnezeu, aceasta ar produce o mare schimbare în felul nostru de a le conduce. Vom

căuta atunci să stabilim în ele o ordine morală mai înaltă nu pentru a ne cruța de osteneți și de necaz, ci mai ales pentru ca această mărturie să nu aibă de suferit din pricina dezordinei caselor noastre.

Dar să nu uităm că, pentru a putea subjuga firea copiilor noștri, trebuie mai întâi s-o subjugăm în noi înșine. Niciodată nu putem birui firea pămîntească, și, numai atît cît am supus-o în noi sîntem în stare s-o supunem în copiii noștri.

Mai mult, pentru aceasta ne trebuie înțelepciune și o armonie deplină între tată și mamă. Glasul lor, voința lor, influența lor, trebuie să fie UNA în sensul cel mai strict al cuvîntului.

Fiind ei înșiși „*un singur trup*”, ei ar trebui să reprezinte totdeauna în fața copiilor lor frumusețea acestei unități. În acest scop, ei trebuie să slujească împreună lui Dumnezeu, să aștepte de la El, să stea mult timp în prezența Sa, să-I deschidă întreaga lor inimă, să-I spună toate nevoile lor. Soții și soțiile au deseori o mare lipsă în această privință. Se întîmplă uneori ca unul din ei să dorească, într-adevăr, să renunțe la lume și să subjuge firea pămîntească într-un grad la care celălalt n-a ajuns, și această situație are rezultate triste. Aceasta duce deseori la stări de rezervă între ei, la ascunderea unuia de către altul, la un antagonism vădit între vederile și principiile bărbatului și ale femeii, în așa fel, încît nu se poate spune despre ei că sînt uniți în Domnul.

Efectul acestei situații asupra copiilor care cresc este cum nu se poate mai periculos și influența lui nenorocită asupra întregii case este de necalculat. Ceea ce tatăl comandă, mama contestă; ce oprește unul, celălalt îngăduie; ce zidește tatăl, distruge mama. Tatăl este socotit ca rigid, sever, prea pretențios. Influența mamei se arată peste și independent de cea a tatălui; uneori ea pune chiar cu totul de o parte pe aceasta, în așa fel încît poziția tatălui devine din cele mai stinghere și întreaga familie prezintă un aspect de tulburare și de nelegiuire indisciplină.

Nimic mai trist decît să auzi o mamă spunînd copilului său: „Nu trebuie ca tatăl să știe cutare sau cutare lucru!” Unde domnesc aceste practici de ascultare și de greșeli tănuite, trebuie să fie mai în adîncime vreun lucru rău și îngrozitor, și din punct de vedere moral este imposibil să se obțină ceva care să se asemene cu rînduiala potrivită evlaviei sau practicării unei adevărate discipline. Poate că tatăl, printr-o severitate dezordonată sau o rigurozitate extremă, „să întărească pe copiii săi” sau poate că mama favorizează voința proprie a copilului, în paguba caracterului și autorității tatălui.

Atît într-un caz cît și în celălalt, este o piedică în mărturia care face atîta rău copiilor. Părinții creștini ar trebui deci să vegheze cu grijă ca să apară înaintea copiilor și înaintea

servitorilor în puterea acestei unități care decurge din perfecta lor unire cu Domnul. Și dacă, din nefericire, judecata lor cu privire la una sau alta din treburile lor casnice nu este aceeași, ei să facă din aceasta subiectul unei discuții intime, de rugăciune și de judecată de sine în prezența lui Dumnezeu; ei să caute lumina, dar niciodată să nu îi facă pe cei din casa lor martori la deosebirile lor de păreri, căci aceasta ar arăta o slăbiciune morală, care va face să fie batjocorită conducerea lor.

Acesta este un lucru foarte urât. Niște copii nu pot niciodată fi bine crescuți în astfel de împrejurări, și chiar numai gândul la această situație te face să te cutremuri, privitor la mărturia pentru Domnul Isus. Acolo unde stăpânește o astfel de stare de lucruri, ar trebui să aibă loc cea mai adâncă zdrobire a inimii înaintea Domnului, în legătură cu acest subiect. Indurarea Sa este nesfârșită și mila Sa duioasă nu lipsesc niciodată; și putem, desigur, nădăjdui că, dacă este o adevărată durere și o mărturisire sinceră, Dumnezeu va interveni în har pentru a vindeca și pentru a ridica.

Ceea ce este sigur, este că n-ar trebui să avem parte de astfel de lucruri; de aceea, toți cei ce sînt mîhnîți în inima lor din cauza acestui lucru să strige către Domnul zi și noapte, să strige către El, întemeindu-se pe adevărul Său, care este necinstit prin astfel de păcate și în mod sigur Dumnezeu va auzi și va asculta. Dar întreaga chestiune să fie înfățișată în lumina mărturiei pentru Fiul lui Dumnezeu. Tocmai pentru această mărturie sîntem noi lăsați aici pe pămînt. În - adevăr, noi nu sîntem lăsați aici pentru a ne crește familiile oricum ar fi, ci tocmai pentru a le crește pentru Dumnezeu, împreună cu Dumnezeu, prin Dumnezeu și înaintea lui Dumnezeu.

Pentru a ajunge un scop atît de înalt, trebuie să stăm mult în prezența Domnului. Un tată creștin nu poate bate, pămui, certa pe copiii săi așa cum fac oamenii din lume, după capriciile și dispozițiile lor de moment. Creștinul trebuie să reprezinte pe Dumnezeu în mijlocul familiei sale; acest lucru, dacă este bine înțeles, va rîndui toate în casă. El este intendantul lui Dumnezeu; el va trebui deci. pentru a înțelege bine această însărcinare și pentru a o practica în mod corect, să aibă legături dese, sau mai degrabă neîntrerupte cu Stăpînul Său.

El trebuie să stea în mod obișnuit la picioarele acestui Stăpîn, pentru a ști ce trebuie să facă și cum să facă. Prin acest mijloc, totul în administrarea sa va deveni simplu și ușor.

Adesea inima ar vrea să aibă o regulă generală pentru fiecare dintre amănuntele administrării gospodăriei. Unii întreabă, de exemplu, ce fel de recompense, ce fel de amuzamente trebuie să adopte părinții creștini. În ce privește pedepsele, gîndesc că ele vor fi

rar necesare, dacă principiile divine ale educației copilului sînt puse în practică din cea mai fragedă copilărie. În ce privește recompensele, mi se pare că ele ar trebui să fie numai arătarea dragostei și aprobării. Un copil trebuie să fie ascultător - ascultător în toate privințele și totdeauna - nu pentru a obține o recompensă care ar putea hrăni și dezvolta mîndria, care este o roadă a firii pămîntești, ci pentru că Dumnezeu vrea așa.

În ce privește amuzamentele pe care vreți să le procurați copiilor voștri, ele să aibă totdeauna, pe cît posibil caracterul unei ocupații utile. Acest lucru este salvator pentru spirit. Este rău să întreții în copii gîndul că jucăriile sau nimicurile strălucitoare dau plăcere. Am văzut copilași găsindu-și o plăcere mult mai reală și desigur mult mai simplă cu o hîrtie, un creion sau un alt lucru asemănător, pe care îl procurau ei înșiși, decît cu jucăriile cele mai scumpe.

În sfîrșit, pentru toate lucrurile - pedepse, recompense sau jocuri - să avem ochiul îndreptat spre Domnul Isus și să căutăm cu seriozitate să supunem firea pămîntească, sub orice aparență sau formă s-ar prezenta ea. Atunci casele noastre vor fi o mărturie pentru Dumnezeu și toți cei ce vor intra în ele vor fi siliți să spună: „Dumnezeu este aici.

Trebuie să termin. N-am luat condeiul. Dumnezeu știe, pentru a răni pe cineva. Simt cu tărie adevărul, însemnătatea, solemnitatea subiectului pe care l-am tratat și, în același timp, neputința mea de a-l prezenta cu claritate și puterea necesară. Totuși, mă aștept la Dumnezeu ca El să facă folositoare aceste pagini și, cînd lucrează El, cel mai slab instrument poate răspunde scopului Său. Lui îi încredințez acum aceste pagini, care, știu bine, au fost concepute, continuate și terminate în sfînta prezență a Domnului. Un gînd m-a susținut mai presus de toate; chiar în timpul cînd simțeam în cugetul meu nevoia de a scrie această broșură, un oarecare număr de frați s-au strîns într-o adunare de smerire, de mărturisire și de rugăciune, numai în legătură cu mărturia pentru Fiul lui Dumnezeu în aceste zile din urmă. Nu mă îndoiesc că un punct foarte însemnat al mărturisirii să fi fost privitor la cîrmuirea familiei. Și dacă aceste pagini ar fi folosite de Duhul lui Dumnezeu pentru a produce, chiar și numai într-un singur cuget, un sentiment mai profund al acestei căderi și într-o singură inimă o dorință sinceră de a repara această spărtură, potrivit gîndurilor lui Dumnezeu, mă voi bucura știind că n-am scris în zadar.

Dumnezeu Cel Atotputernic să facă, potrivit bogățiilor harului Său, să se producă prin Duhul Sfînt, în inimile tuturor sfinților Săi prea iubiți, o mai arzătoare dorință de a da, în acest timp din urmă, o mărturie pentru Domnul Isus mai completă, mai luminoasă, mai viguroasă și mai hotărîită, pentru ca, atunci cînd glasul arhanghelului și trîmbița lui Dumnezeu vor răsună în

văzduh. El să găsească aici pe pământ inimi pregătite să meargă cu bucurie în întâmpinarea
MIRELUI CERESC !